

In 1850 stemde de meerderheid in de aandeelhoudersvergadering voor verkoop van de schouwburg. De heren (en enkele dames, die hun aandelen door erfenis verkregen hadden) hadden hoogstwaarschijnlijk genoeg van de zeer minimale opbrengst van hun aandelen: in de slechte jaren vond er zelfs in het geheel geen uitdeling op de aandelen plaats.

‘Op dat tijdstip hadden zich twee combinatiën gevormd, ten doel hebbende denzelfden (de schouwburg) te koopen en voort te zetten. De eene stelde zich voor, het vroegere gebouw te verlaten en een’ geheel nieuwen Schouwburg in ’t midden der stad te bouwen; de andere oordeelde, dat dit plan niet uitvoerbaar zou zijn door te weinig deelneming, en stelde zich voor hem op hetzelfde erf te herbouwen en verdere verbeteringen, zoo ver de geldmiddelen het zouden toelaten, aan te brengen; de laatste combinatie slaagde en heeft de zaak met vele moeite tot op heden in stand gehouden.’²¹⁾ Tussen de twee groepen werd overleg gepleegd; men wilde geen concurrentie tussen twee schouwburgen. Het enige doel van de heren was te zorgen dat de stad niet beroofd werd van een schouwburg en tevens door verbeteringen te zorgen dat Rotterdam ‘eenen Schouwburg verkrijgt haar meer waardig’.

Het werd tijd, dat de schouwburg verbeterd werd. Reeds in 1826 schreef een vreemdeling die Rotterdam bezocht: ‘In deze groote stad... bestaat niet eens een vast theater. De tooneelisten uit Den Haag geven hier slechts van tijd tot tijd eenige voorstellingen in een slecht lokaal’²²⁾.

De nieuwe Rotterdamsche Schouwburg Vereeniging gaf architect A.W. van Dam opdracht een plan te maken voor verbouwing van de schouwburg en in 1852 werd door G. van der Pot, zoon van één der commissarissen, de eerste steen gelegd van de nieuwe zaal. De kasteleinswoning werd afgebroken om plaats te maken voor een ‘eenvoudig, doch sierlijk en doelmatig gebouw’²³⁾, waarin zich ruim duizend zitplaatsen bevonden.

Door onvoldoende financiële middelen had men van enkele plannen moeten afzien. Geld voor een nieuw toneel, dat circa f 100.000,— zou gaan kosten, was er niet. Het oude toneel bleek nog redelijk stevig te zijn, dus moest men het daarmee doen. Dan waren er nog wat bedenkingen bij de salon, waar de dames in de pauze iets konden drinken. Het klopte toch niet, dat deze zich achter de tweede rang bevond en niet achter de eerste. Maar dit was te wijten aan de slechte grond waarop de schouwburg gebouwd was.